

Sygn. akt IV Ka 8/22

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2022 r.

4. Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

1. Przewodnicząca:	1. SSO Agnieszka Połyniak (spr.)
1. Sędziowie:	1. SR del. do SO Sebastian Kowalski 2. SO Tomasz Wysocki
1. Protokolant:	1. Agnieszka Strzelczyk

przy udziale Marka Bzunka Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 9 lutego 2022 r.

6. sprawy M. K.

7. syna F. i A. z domu H.

8. urodzonego (...) w L.

9. oskarżonego z art. 177 § 2 kk

10. na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

11. od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

12. z dnia 4 października 2021 r. sygnatura akt II K 416/19

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie II części rozstrzygającej w ten sposób, iż okres próby obniża do lat 3 (trzech);

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżycielki posiłkowej Ł. P. 840 złotych tytułem zwrotu kosztów udziału jej pełnomocnika w rozprawie odwoławczej;

IV. stwierdza, iż koszty procesu zaistniałe w postępowaniu odwoławczym ponosi Skarb Państwa.

14. SR del. do SO Sebastian Kowalski SSO Agnieszka Połyniak SSO Tomasz Wysocki

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 8/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Kłodzku z 4 października 2021r. sygn. akt II K 416/19			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>prokurator na podstawie art. 438 pkt 1a i pkt 4 k.p.k. zarzucił:</p> <p>1. rażącą niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu oskarżonemu kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres prób lat 4 za przestępstwo z art. 177§2 k.k. , podczas gdy z okoliczności sprawy wynika, ze</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

wymierzona
oskarżonemu kara
jest nieadekwatna
do winy oskarżonego
oraz stopnia
społecznej
szkodliwości
zarzucanego
oskarżonemu czynu,
albowiem M. K.
wytworzył sytuację
wypadkową
spowodował
wypadek drogowy
podczas
przewożenia
pasażerów
kierowanym przez
niego autobusem,
poprzez
niedostosowanie
prędkości pojazdu,
sposobu jazdy do
panujących
warunków
drogowych i
atmosferycznych,
nie zachował
bezpiecznej
odległości od
pojazdu jadącego
przed nim, nie
reagował
odpowiednio szybko
na zmieniającą się
sytuację na drodze,
wskutek czego
spowodował
zagrożenie w ruchu
drogowym i
doprowadził do
najechania na tył
pojazdu prawidłowo
prowadzonego przez
J. P., w następstwie
czego prowadzący
ten pojazd poniósł
śmierć na miejscu,
a orzeczona wobec
oskarżonego kara

	<p>nie spełnia warunków prewencji ogólnej i szczególnej,</p> <p>2. naruszenie prawa materialnego, a to rat. 70§1 k.k., poprzez jego błędną wykładnię i zawieszenie wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres próby lat 4, podczas gdy przepis ten przewiduje zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności orzeczenie od roku, na okres próby od roku do lat3.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Na wstępie zauważyć należy, że jakkolwiek skarżący wskazał, iż apelację wnosi na niekorzyść M. K., to zarzut obrazy prawa materialnego w istocie skutkuje zmianą wyroku na korzyść tego oskarżonego, a to wobec stwierdzenia, że jedynie to uchybienie Sądu meriti, prowadzić musi do zmiany wyroku i ustalenia</p>				

okresu próby w granicach przewidzianych obowiązującymi - w dacie czynu i orzekania - przepisami prawa materialnego.

Natomiast zarzut zasadniczy., tj. rażącej niewspółmierności, tj. łagodności orzeczonej kary pozbawienia wolności, oceniany w ustalonych przez Sąd I instancji okolicznościach, co istotne, niekwestionowanych przez apelującego, okazał się niezasadny.

Nie ulega wątpliwości, iż zarzut rażącej niewspółmierności karny może być skutecznie podniesiony wtedy, kiedy zachodzi nienadająca się do zaakceptowania dysproporcja pomiędzy karą wymierzoną a karą, która powinna w danych warunkach zostać wymierzona aby była karą sprawiedliwą, zasłużoną dla sprawcy przestępstwa przypisanego mu w wyroku, czyli dotyczy to sytuacji,

kiedy kara,
jakkolwiek mieści
się w granicach
ustawowego
zagrożenia, to nie
uwzględnia w
sposób właściwy
zarówno
okoliczności
popęlnienia
przestępstwa, jak i
osobowości sprawcy.

Apelujący
argumentów, które
przekonałyby Sąd
odwoławczy o
istnieniu takiej
właśnie dysproporcji
pomiędzy karą
orzeczoną, a tą,
której wymierzenie
postuluje, nie
przedstawił.

Prawdą jest, że M.
K. zawodowo trudnił
się przewozem
pracowników do
firm i - jak
wynika z akt
sprawy - dotychczas
nie było większych
zastrzeżeń odnośnie
tego, w jaki sposób
swe obowiązki jako
kierujący autobusem
wykonywał. Nie
można natomiast
zgodzić się z tezą
oskarżyciela, iż tylko
z tego powodu
ciężyły na nim
"wyższe wymogi,
jeżeli chodzi o
zachowanie na
drodze i
prowadzenie
pojazdów
mechanicznych" (k.

963). Każdy uczestnik ruchu drogowego ma obowiązek stosować się do zasad bezpieczeństwa obowiązujących, niezależnie od tego czy jest kierowcą tzw. zawodowym, czy jeździ prywatnie własnym pojazdem. Zasady te obowiązują wszystkich w takim samym stopniu, a ich naruszenie wiąże się z odpowiedzialnością, w tym także karną. To, że M. K. zawodowo, zatem codziennie jeździł jako kierowca, w tym przypadku nie może stanowić przesłanki, która stanowiłaby o surowszym, aniżeli w przypadku innych kierowców ukaraniu go. Wbrew twierdzeniom prokuratora ani biegły, ani tym bardziej Sąd orzekający, nie ustalili co było bezpośrednią przyczyną tego, że oskarżony najechał na tył ciągnika kierowanego przez J. P. i doprowadził do wypadku. Wskazane zostały natomiast reguły bezpieczeństwa, które w taki sposób naruszył, tj. nie

zachował należytej ostrożności, nie dostosował prędkości jazdy do umiejętności i zdolności psychomotorycznych i nie podjął manewru hamowania mimo, iż zbliżył się do ciągnika jadącego z mniejszą prędkością niż on sam. Niemniej zasady te naruszył w sposób nieumyślny, co przecież zaaprobował skarżący.

Istotnie Sąd meriti w uzasadnieniu wprost nie określił wprost stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, niemniej wskazał, iż i tę kwestię miała na uwadze wymierzając karę (k. 955v).

Zgodnie z brzmieniem art. 115§2 k.k. przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację

sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Tak też postąpił Sąd Rejonowy. Wprost bowiem wskazał te aspekty zachowania M. K. zarówno sprzed popełnienia przypisanego mu występku, jak i po (k. 95v - 956), oraz ustalone okoliczności wypadku spowodowanego przez oskarżonego, które miał na uwadze wymierzając karę, właśnie z uwagi na jej cele, które ma osiągnąć wobec sprawcy, jak też w społeczeństwie. Do wniosku takiego uprawnia lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Apelujący w istocie polemizuje z tymi ustaleniami i wnioskami Sądu meriti, nie wskazując przy tym konkretnych błędów, czy uchybień tego Sądu, które uprawniałyby do uznania, że karą sprawiedliwą byłaby kara surowsza. Odwoływanie się do skutku w postaci śmierci pokrzywdzonego nie może być skuteczne, bowiem to właśnie ów skutek stanowi o zakwalifikowaniu

czynu oskarżonego z art. 177§2 k.k. Nie może więc stanowić dodatkowej przesłanki, która tylko z tego powodu uzasadniałaby zaostrzenie kary.

Teza, iż wymierzenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, w okolicznościach przedmiotowej sprawy, nie spełnia podstawowych funkcji wychowawczego oddziaływania w stosunku do oskarżonego i całego społeczeństwa (k. 964) jest pozbawiona racjonalnych podstaw. Oskarżony jest wszak sprawcą występku nieumyślnego, nigdy wcześniej nie był karany sędownie, nie ma danych uprawniających do twierdzenia, iż wcześniej stanowił zagrożenie dla innych uczestników ruchu drogowego, co z kolei pozwala stwierdzić, iż było to zdarzenie incydentalne w jego życiu. Nadto nie sposób pominąć i tego, że w wyniku wypadku sam M. K. odniósł poważne obrażenia, które skutkują tym, iż

jest obecnie osobą w pełni zależną od pomocy innych, porusza się na wózku inwalidzkim i wymaga stałej rehabilitacji. Trudno tych kwestii nie wziąć pod uwagę przy ocenie wymiaru kary i sposobu jej wykonania właśnie z uwagi na cele kary.

Zasadnie natomiast podniósł apelujący, że, określając okres próby, Sąd meriti dopuścił się obrazy art. 70§1 k.k., ponieważ zarówno w dacie czynu (5 lipca 2018r.), jak i w dacie wyrokowania obowiązująca regulacja uprawniała do warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności na okres od roku do 3 lat. Określenie 4-letniego okresu próby w tych okolicznościach nie jest więc dopuszczalne i w tym też zakresie wyrok należało zmienić - na korzyść - oskarżonego, tj. dostosować okres próby do ram określonych przez ustawę, czyli na czas maksymalnie 3 lat.

Wniosek			
o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary 3 lat pozbawienia wolności	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Z przyczyn wskazanych powyżej Sąd odwoławczy nie uznał, by wymierzona M. K. kara była rażąco niska, w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. i by jej orzeczenie nie realizowało celów kary w zakresie prewencji indywidualnej oraz generalnej.			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.	Nieuwzględnienie wniosku alternatywnego, zgłoszonego przez rzecznika oskarżenia w toku rozprawy odwoławczej, w razie gdyby sąd odwoławczy nie		

	<p>uwzględnił wniosku o zaostrenie kary zasadniczej pozbawienia wolności poprzez obniżenie do lat 3 okresu próby, czyli zgodnie z brzmieniem art. 70§1 k.k. oraz podwyższenia do 50.000 złotych kwoty zadośćuczynienia dla oskarżycielki posiłkowej za śmierć J. P.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Sąd Rejonowy zasądził od oskarżonego na rzecz Ł. P. 20.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za śmierć męża - J. P., zatem zgodnie z wnioskiem, który złożył prokurator na rozprawie 27 września 2021r. (k. 926v - 927) i który zaaprobowała Ł. P. oraz jej pełnomocnik (k. 927). Zgłoszony przed Sądem odwoławczym postulat podwyższenia kwoty tego zadośćuczynienia do 50.000 złotych nie tylko nie został w żaden sposób uzasadniony, ale także wykracza poza</p>		

sumę pierwotnie wskazaną, jako stanowiącą właściwe zadośćuczynienie za doznaną krzywdę.

Wskazać przede wszystkim należy, że jeżeli obowiązek naprawienia szkody lub

zadośćuczynienia za doznaną krzywdę bądź nawiązka na rzecz

pokrzywdzonego orzekane są obok kary, to należy przyjąć, że jedynie wzmacniają reakcję na popełnione

przestępstwo przez podkreślenie, iż sprawca winien wynagrodzić szkody bądź krzywdy osobie, której je wyrządził. **Środki**

te pełnią

wyłącznie

funkcję

kompensacyjną i

tym samym

można przyjąć,

że w wyniku

noweli z dnia

20 lutego 2015

r. zadaniem kar

przewidzianych

w kodeksie nie

jest w żadnej

mierze

rekompensata

szkód bądź

krzywd

wyrządzonych

przestępstwem.

Co istotne - i

co należy podkreślić

- w świetle

znowelizowanego
art. 46 § 1 k.k.
sąd karny nie orzeka
w tym zakresie
dowolnie, lecz **musi**
stosować przepisy
prawa cywilnego. Co
więcej, z uwagi na
charakter odesłania
przez ustawodawcę
w art. 46 k.k.
do przepisów prawa
cywilnego sąd karny
nie ma możliwości
odpowiedniego
zastosowania tych
przepisów, lecz musi
je stosować
bezpośrednio. To z
kolei stanowi o tym,
że zasądzona kwota
musi być określona
w taki sposób,
by spełniała swą
funkcję
kompensacyjną z
uwzględnieniem
regulacji art. 445§1
k.c. z tym
zastrzeżeniem, że
choć sformułowanie
"suma odpowiednia"
ma charakter
nieokreślony, a
zatem jej ustalenie
pozostaje w
granicach
swobodnego
uznania
sędziowskiego, to
jednak w
orzecznictwie
wypracowano
kryteria, którymi
należy kierować
się przy ustalaniu
wysokości
zadośćuczynienia.
Także w przypadku

tej sprawy mają one zastosowanie.

Uznaniowość w przyznawaniu zadośćuczynienia i jego kwotowe określenie nie oznacza bowiem dowolności. Jak zasadnie przyjmuje się w ślad za Sądem Najwyższym: "uznanie sędziowskie nie jest całkowicie swobodne i podlega kontroli instancyjnej. Zadośćuczynienie powinno być ujmowane jako całość i obejmować wszelką krzywdę, jaka została wyrządzona poszkodowanemu. Podstawową funkcją zadośćuczynienia jest funkcja kompensacyjna, co oznacza, że kwota pieniężna przyznana poszkodowanemu ma w pełni lub w możliwym stopniu zrekompensować (naprawić, wyrównać) wyrządzoną mu krzywdę". Zgodnie przyjmuje się przy tym, że "odpowiednie" zadośćuczynienie w konkretnej sprawie to taka kwota, która ma charakter kompensacyjny (a więc musi

przedstawić odczuwalną wartość ekonomiczną) i w sposób odnoszący się bezpośrednio do ocenianego przypadku osoby domagającej się zadośćuczynienia, odzwierciedla rozmiar doznanej przez nią krzywdy, na którą składają się jej fizyczne i psychiczne cierpienia. Rodzaj, czas trwania i natężenie, owych cierpień należy każdorazowo określić w kontekście konkretnych (mających na to wpływ) okoliczności ujawnionych na podstawie materiału dowodowego sprawy. Równocześnie baczyc należy i na to, iż wysokość przyznanego zadośćuczynienia powinna być utrzymana w granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Jednakże wysokość stopy życiowej społeczeństwa oraz orzeczenia wydane w innych podobnych sprawach mogą rzutować na

wysokość zadośćuczynienia za doznaną krzywdę jedynie uzupełniająco, w aspekcie urzeczywistnienia konstytucyjnej zasady sprawiedliwości społecznej" (vide np. wyrok Sądu Najwyższego z 30 stycznia 2019r., sygn. V KK 25/19, LEX nr 2617339).

Skoro zatem apelujący, ani sama oskarżycielka posiłkowa nie wykazali, iż przyznana tytułem zadośćuczynienia kwota funkcji swej nie spełnia, wniosek o zasądzenie kwoty wyższej aniżeli przyznana w zaskarżonym wyroku, na uwzględnienie nie zasługiwał.

5.
**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

1.7. **Utrzymanie
w mocy wyroku
sądu pierwszej
instancji**

5.1.1.

Przedmiot
utrzymania w mocy

<p>pkt I, III, IV - VII części rozstrzygającej wyroku, tj. w zakresie uznania sprawstwa i winy M. K., wymiaru kary zasadniczej oraz środka karnego i orzeczenia o obowiązku zapłaty zadośćuczynienia, jak również w zakresie orzeczenia o dowodach i kosztach procesu</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>wskazane wyżej rozstrzygnięcia odpowiadają nie tylko ustaleniom faktycznym sprawy, ale znajdują także oparcie w obowiązujących przepisach prawa zarówno materialnego, jak i postępowania karnego, co stanowi o tym, że cel postępowania karnego zostanie osiągnięty.</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	

<p>pkt II części rozstrzygającej dotyczący zastosowania środka probacji - warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności poprzez skrócenie okresu próby z lat 4 do lat 3.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Przepis art. 70§1 k.k. stanowi, iż okres próby może trwać od roku do 3 lat, wyjątek dotyczy sprawcy małoletniego i sprawcy przestępstw z użyciem przemocy na szkodę osoby wspólnie zamieszkującej ze sprawcą. Taka sytuacja w przedmiotowej sprawie nie zaistniała, co stanowi o konieczności zmiany wyroku w tej części i orzeczenia środka probacji na okres dopuszczalny prawem. W okolicznościach ustalonych przez Sąd meriti 3-letni okres próby będzie wystarczający, by możliwe było zweryfikowanie pozytywnej</p>	

prognozy przyjętej przez ten Sąd w zakresie oddziaływania kary na sprawcę, w tym m.in. zapobieżenia popełnienia przez niego kolejnego przestępstwa.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej			

podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
pkt III i IV	Z uwagi na wynik postępowania karnego, jak również to, że apelację, która okazała się w zasadniczej części niezasadna, wniósł prokurator, zatem ten etap postępowania nie został zainicjowany przez oskarżonego,	

	nie tylko brzmienie art. 636§1 k.p.k., ale i względy słuszności sprzeciwiają się temu, by to on poniósł koszty procesu z tym związane. Tym samym zarówno wydatki, jak i obowiązek zwrotu oskarżycielce posiłkowej kosztów, które poniosła w związku z udziałem jej pełnomocnika w rozprawie odwoławczej winien ponieść Skarb Państwa.
7. PODPIS	
SSR(del. do SO) Sebastian Kowalski SSO Agnieszka Połyniak SSO Tomasz Wysocki	

1.11. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	prokurator Prokuratury Rejonowej w Bystrzycy Kłodzkiej
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wymierzenie M. K. za czyn z art. 177§2 k.k. kary roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana